

İÇİNDEKİLER

Giriş	11
-------------	----

BİRİNCİ BÖLÜM

1940'LAR: İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI'NDAN SOĞUK SAVAŞ'A	18
Kıbrıs'tan Türkiye'ye	19
Türkçü faşizm	21
Sabahattin Ali-Nihal Atsız davası ve 3 Mayıs	24
Yargılama, ceza, beraat	26
Soğuk Savaş'ın başlaması ve ABD'ye gidiş	29
Çok partili hayata geçiş ve solsuz demokrasi	31
Tan Matbaası baskınından DTCF baskınına: solsuz düşün dünyası, solsuz üniversite	41
Missouri Zırlıslısı ve ABD'nin Türkiye'ye girişi	60
Truman Doktrini, Marshall Planı ve antikomünizm	63
Marshall Planı ve Türkiye	68
Thornburg raporu, Barker raporu ve bağımlılığın süreklileşmesi	74
İkinci Dünya Savaşı'ndan Soğuk Savaş'a ABD'yle askerî yaklaşma	77
İleri karakol Türkiye	79

İKİNCİ BÖLÜM

1950'LER: EMPERYALİZME ENTEGRASYONUN VE ANTİKÖMÜNİZMİN DERİNLEŞMESİ	82
Antikomünizm ve bağımlılık: DP iktidarı	84
Zamanın ruhu: Celal Bayar'ın ABD gezisi	85
Kore Savaşı	88
Türk Barışseverler Cemiyeti	91
NATO'ya giriş ve TKP tevkifatı	96

Komünizme karşı en etkili silah: din	104
6-7 Eylül olayları ve komünistler	105
Antikomünizm ve dış politika	110
Antikomünist örgütlenmeler: Türk Milliyetçiler Derneği ve Komünizmle Mücadele Dernekleri	123

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1960'LAR: SİYASETİN SOLU VE SAĞI	130
Radyodaki ses	131
27 Mayıs'a giden yol	132
27 Mayıs ve Milli Birlik Komitesi	133
27 Mayıs ve Türkeş	136
Tasfiyeye giden yol	138
Tasfiye ve sürgün	145
Hindistan'dan dönüş ve Huzur ve Yükseliş Derneği	149
Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi'ne giriş	152
Komünizme karşı sosyal adalet	153
"14'ler" in sonu ve CKMP'nin ele geçirilmesi	154
Türkeş'in TİP karşıtı söylemi ve faşizm tartışmaları	156
CKMP Kongresi	158
CKMP'nin ideolojisi	160
1967 Kongresi ve ideolojik dönüşüm	162
Ülkücü Hareket'in doktrini: Dokuz Işık	165
Solun yükselişi	184
Türkiye Komünizmle Mücadele Derneği	201
Milli Türk Talebe Birliği	204
Ülkü Ocakları	209
Komando kampları	213
1969 Adana Kongresi: CKMP'den MHP'ye	215
Türk-İslam sentezi ve Türkçü faşizmle yolların sonu	220
Ayrışmanın tarihçesi	222
İdeolojik dönüşüm ve Dündar Taşer	228

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1970'LER: İÇ SAVAŞ YILLARI	232
70'lerin açılışı: 15-16 Haziran direnişi	233
15-16 Haziran'a Ülkücü Hareket'in tepkisi: Ülkücü İşçiler Birliği ve MİSK	235
12 Mart darbesi	239
9 Mart	241
12 Mart rejimi	244
Solda ilk silahlı örgütlenmeler	249
Solun tekrar yükselişe geçişi ve ilk örgütlenmeler	262
Milliyetçi Cephe	272
Aydınlar Ocağı ve Milliyetçi Cephe	274
Milliyetçi Cephe ve kadrolaşma tartışmaları	279
DİSK ve DGM'ye karşı mücadelenin örgütlenmesi	283
77 Krizi ve Ecevit iktidarı	287
1978: iç savaşın derinleşmesi	299
1978'de Türkes	314
Necip Fazıl, Türkes ve Ülkücü Hareket	322
Türk-İslam sentezinden "Türk-İslam ülküsü"ne	335
Darbeye doğru	339
Eğitimciler Grubu ve antikomünizm dersleri	345

BEŞİNCİ BÖLÜM

1980'LER VE 1990'LAR:

İÇ SAVAŞIN SONUNDAN SOĞUK SAVAŞ'IN SONUNA	349
Darbe ve tutuklanma	350
MHP iddianamesi	357
Türkes, yargılama ve savunma	362
Tahliye ve yeniden siyaset	367
Türk-İslam ülkücülerinin MHP'den ayrılışı: Büyük Birlik Partisi	373
BBP'ye doğru	379
BBP ve ideolojisi	382

Yeniden Türkçülük	386
Türkeş, SSCB'nin yıkılması ve "Türk dünyası"	388
Türkeş, Ülkücü Hareket ve Kürt sorunu	393
SONUÇ	
"AFGANİSTAN OLMAK": KURTARILAN DEVLET, YIKILAN CUMHURİYET	401
KAYNAKÇA	408
DİZİN	413

GİRİŞ

Gazeteci Avni Özgürel, *Radikal* gazetesinde 7 Aralık 2005'te yayımlanan “Amerikancı Sol” adlı yazısında Alparslan Türkeş'e özel bir sohbet sırasında, “1944'te tutuklanıp idamla yargılandınız, size yönelik suçlama devlet aleyhine işlenen cürümler faslındandı. Tabutlukta yattınız, işkence gördünüz. Çok daha basit sebeplerle hakkında disiplin soruşturması açılan subayların orduyla ilişkisi kesilirken siz tahliye olduktan sonra normal terfilerinizi alıp kurmay sınıfına geçirildiniz. Türk ordusunda sizin durumunuzda ikinci bir subay var mı? Bunun izahı, varsa sırrı nedir?” diye sorduğunu, ancak aldığı cevabı yazmayı sürekli ertelediğini işin içine biraz da gizem katarak anlatıyordu.

Buradaki “gizem” nedir peki? Bu sorunun yanıtını bilmek “gizem”i de çözmeye yardımcı olacaktır ve yanıt Türkiye'nin 1945 sonrası tarihinde gizlidir. Bu tarih, Türkiye akademisine ve entelektüel yaşamına hâkim olan ve liberalizmden mülhem devlet-toplum, merkez-çevre, Batıcı elitistler-mütedeyyin kitleler ikilikleri üzerinden okunursa söz konusu “gizem”i çözmek mümkün olmayacaktır. Çünkü bu ikilikler üzerinden yapılan okumalar açıkça sınıfları, sınıf mücadelesini, emperyalizmi analize dahil etmemekte, sınıflar ve tarih üstü bir “devlet”le, yani “merkez”le, yine sınıflar ve tarih üstü “demokrasi güçleri”ni, yani “çevre”yi ve bunların temsilcisi olan siyasal özneleri Türkiye'deki siyasal ve toplumsal mücadelelerin iki ana aktörü olarak görmekte ve esas çelişkinin bu ikisi arasında olduğunu iddia etmektedir.

Uzunca bir alıntı yapmak pahasına, bu paradigmaya dair *Türkçü Faşizmden “Türk-İslam Ülküsü”ne* adlı kitabımda söylediklerimi burada bir kez daha hatırlatmak isterim:

Bu paradigma, Osmanlı-Türkiye modernleşme sürecini, kapitalizm ve emperyalizmle, dolayısıyla da üretim ilişkilerinin evrimiyle, sınıf mücadeleleriyle, emperyalist sistemden kaynaklanan bağımlık ilişkileriyle ve bunların siyasal alana farklı dönemlerde farklı şekillerde yansıma biçimleriyle okumaz. Bir tarafta, tarihin “normal” şablonuna göre aktığı Batı, öbür tarafta ise “nevi şahsına münhasır” Osmanlı/Türkiye vardır. Normal şablona uygun olarak Batı’da burjuvazinin mücadelesiyle feodalizmden kapitalizme geçilmiş, bu geçiş beraberinde “sivil toplum”u getirmiş, sivil toplum ise burjuvazinin öncülüğündeki demokrasi mücadelesiyle devleti sınırlandırmıştır. Batı burjuvazisi devletin kucağında büyümemiş, bizzat devlete karşı mücadele vermiş, işçi sınıfı da burjuvaziye ve devlete karşı mücadele edip kendi çıkarları peşinde koşarken demokratikleşmeye katkıda bulunmuştur. Oysa Osmanlı/Türkiye modernleşmesi tepeden başlamıştır, demokratik niteliği yoktur, sivil toplum, burjuvazi, proletarya ve sınıf mücadelesi burada mevcut değildir, dolayısıyla her şeyin belirleyicisi devlet ve onu yöneten bürokrasidir. Devletin tepeden Batılılaşmasına direnc gösteren kesimler ise çevredekiler, mütedeyyinler, muhafazakâr halk kitleleridir ve bu nedenle de buradaki esas mücadele sınıflar arasında ve artığa nasıl el konulacağı düzleminde değil, kültürel düzlemde, yani Batılılaşma yanlısı elitlerle, dindar halk kitleleri arasında gerçekleşmiştir. Dolayısıyla Türkiye tarihi, sınıflar mücadelesinin değil, iki kültür, iki medeniyet, iki yaşam biçimi arasındaki mücadelenin tarihidir. Mücadelenin bir tarafında devlet, yani aynı anlama gelmek üzere merkez, diğer yanında ise mütedeyyin-muhafazakâr halk kitleleri yani çevre bulunmaktadır. Kemalizm ise Cumhuriyet’in ilanından sonra bu Batılılaşma sürecinin ideolojisi olma niteliğini taşımış, Kemalist elitler o zamandan bu zamana Kemalizm adına mütedeyyin kitlelere zulüm ve baskı politikaları uygulamışlardır. (Yaşlı, 2016: 11-12)

Bu paradigmanın karşısında konumlanan “tarihsel materyalist” bakış açısı ise Türkiye’nin yakın tarihini sınıflar, sınıf mücadeleleri ve “antikomünizm”in belirleyiciliği altında, kapitalist bir ülkenin dünya kapitalist sistemi ve emperyalizmle ilişkisini merkeze alarak,

perspektifini buradan kurarak okur. Aynı çalışmaya tekrar başvurmam gerekirse;

Türkiye egemen sınıflarının emperyalist sistem içerisinde konumlanma biçimleriyle antikomünizm arasında ve antikomünizmle de milliyetçileşme ve dinselleşme arasında doğrusal bir ilişki bulunmaktadır. Bunun siyasete yansımaları ise devletle Türk sağ ve dinsel yapılanmalar arasındaki ilişkilerdeki dönüşüm üzerinden okunmalıdır. Türkiye'nin yakın tarihi, devletle toplumun ya da merkezle çevrenin mücadelesinin tarihi olarak değil, kapitalist dünya sistemiyle ve emperyalist merkezlerle kurulan ilişki doğrultusunda, devletle Türk sağının “komünizmle mücadele” adına yaptıkları dönemsel ittifakların tarihi olarak, buradan yola çıkarak okunmalıdır. (Yaşlı, 2016: 15)

İşte “gizem”i çözecek olan, bu okuma biçimidir. Türkeş'in “1944 Irkçılık-Turancılık davası”nda yargılanıp ceza aldıktan kısa süre sonra yüksek yargı tarafından suçsuz bulunması da, orduya dönmesi de, askerlik ve siyaset kariyeri de, antikomünizmle ve antikomünizmin 1945 sonrası Türkiye siyasetindeki ana belirleyen olmasıyla doğrudan ilgilidir. Örneğin Türkeş'in orduya döndükten sonra ABD'ye eğitim için gönderilen ilk subay grubunun içerisinde yer alması ve orada aldığı “gerilla” eğitimi de, antikomünizmin 1945 sonrası Türkiye siyasetinin ana belirleyeni olduğu kabul edilmeden anlaşılamaz. 1950'lerde NATO'da görev yapmasını ve 1960'lar ve 70'ler Türkiye'sinde komünizme karşı mücadele eden paramiliter örgütlenmenin lideri olmasını da, yine bu bakış açısı olmadan anlayamayız.

Tam da bu nedenle, Türkeş'in politik yaşamına yakından bakmak, onun politik serüvenini yazmak, ülkücülüğün ve Ülkücü Hareket'in tarihini yazmak anlamına gelecektir ve bu çalışmada yapılmaya çalışılacak şey tam olarak budur. Ama bunun aynı zamanda, Türkiye'nin Soğuk Savaş tarihini, Soğuk Savaş boyunca Türkiye siyasetinin seyrini ve o seyrin ana belirleyenin, yani komünizmle mücadelenin tarihini yazmak anlamına da geleceği de açıktır.

Türkiye'nin tarihi de, tıpkı diğer bütün toplumların olduğu gibi sınıfların ve sınıf mücadelelerinin tarihidir. Türkiye yönetici sınıfı 1945 sonrasında sınıfsal bir tercih yaparak Soğuk Savaş'taki safını ABD/Batı bloku olarak belirlemiş, komünizm tehdidini iç ve dış politikanın merkezine yerleştirmiştir. Solun ve işçi hareketinin siyaset sahnesinde yerini aldığı 1960'lı yıllardan itibaren ise sola ve işçi hareketine karşı, Soğuk Savaş konseptine uygun ve emperyalizmle koordineli şekilde yasal ve yasadışı yöntemlerle büyük bir bastırma harekâtına girişilmiş, solun bu harekâta verdiği karşılıkla birlikte 1970'lerin ikinci yarısına yayılan bir iç savaş yaşanmıştır. 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri, Türkiye kapitalizminin ve sermaye sınıfının bekası adına sola karşı gerçekleştirilen iki sermaye darbesidir ve dolayısıyla darbelerin gerisinde “ceberut devlet, vesayetçilik, darbeci gelenek” vs. yoktur, sınıflar ve onların arasındaki mücadeleler vardır. Düzen, meşruiyetini normal koşullarda tesis edemeyip krizini atlatamadığında, olağanüstü yöntemler ve olağanüstü yönetim biçimleri düzenin bekası adına devreye girmektedir.

Komünizm tehdidinin ve dolayısıyla antikomünizmin iç ve dış politikanın merkezine yerleşmesi, siyasetin legal ve illegal, meşru ve gayrimeşru sınırlarının buna göre belirlenmesi, dış politikadaki ittifakların bunun üzerinden kurulması, Türkiye'nin uluslararası kapitalizme buna uygun bir işbölümüyle eklemelenmesi, anayasanın ve kanunların buna göre düzenlenmesi, buna uygun düşen bir emek rejiminin ve çalışma yaşamının inşa edilmesi, ordunun, polislin ve istihbaratın, yani devletin güvenlik aygıtının bu doğrultuda yapılandırılması ve milli eğitim ideolojisinin buna uygun biçimlendirilmesi anlamına gelmiştir. Dolayısıyla Türkiye siyasetinde antikomünizm, siyasal olanın tarifinin, siyasal olanın biçim ve içeriğinin ve bununla birlikte, siyasal eylem ve söylemin icra edildiği siyasal alanın mimarisinin, bu alanın sınırlarının ve bu alandaki aktörlerin konumlanışlarıyla eylemlerinin temel belirleyeni olmuştur.

Bu çalışma, bir Türkiye biyografisi değildir, Ülkücü Hareket'in tarihini Türkiye'yi merkeze koyarak, Türkiye ve Ülkücü Hareket'i de

Soğuk Savaş ve antikomünizm bağlamına yerleştirerek anlatmayı amaçlamaktadır. Bu nedenle, Türkiye'nin sadece 1944 İrkçılık-Turancılık davasının sanığı olarak yer aldığı 1940'lı yıllar ve askerlik yaptığı için siyasetten uzak durduğu, dolayısıyla adının hiç duyulmadığı 1950'li yıllar da Soğuk Savaş ve antikomünizm bağlamında "Ülkücü Hareket'in tarih öncesi" olarak çalışmaya dahil edilmiştir. Türkiye 27 Mayıs 1960 darbesiyle "ihtilalin kudretli albayı" olarak siyaset sahnesine çıkacak, 1965'te parti lideri olacak ve Ülkücü Hareket'i, yani Soğuk Savaş'ın Türkiye cephesinin paramiliter örgütünü kurarak, 1970'lerin ikinci yarısından itibaren derinleşen iç savaşın içerisinde yer alacaktır. Türkiye, Ülkücü Hareket'in de büyük bir operasyona maruz kaldığı 12 Eylül darbesi sebebiyle bir süre cezaevinde yatacak, çıktıktan sonra hareketin başına tekrar geçecek, tam da SSCB'nin yıkılışının ve Soğuk Savaş'ın bitişinin ardından, misyonunu tamamlamış olarak yaşamını yitirecektir.

Bu çalışma, Türkiye'de antikomünizmin tarihini yazmaya dair bir önceki kitapta vermiş olduğum sözün bir parçasıdır. Türkiye'de antikomünizmin dört başı mamur bir tarihi henüz yazılmamıştır, bu kitap da böyle bir iddia taşımamaktadır; ancak o sözün bir parçasını teşkil etmektedir. Dolayısıyla okur, çalışmada yakın Türkiye tarihinin Soğuk Savaş ve antikomünizm perspektifli bir okumasını Türkiye ve Ülkücü Hareket dolayısıyla görebilecektir.

Çalışmanın ilk bölümü, 1940'ların ikinci yarısından itibaren, yani İkinci Dünya Savaşı'ndan Soğuk Savaş'a geçiş sürecinde Türkiye'de komünizm tehdidinin nasıl icat edildiğini ve antikomünizmin adım adım nasıl Türkiye siyasetinin merkezine yerleşerek belirleyici hâle geldiğini ortaya koymaya çalışmaktadır. Bu yıllar, çok partili hayata geçiş sürecinde sosyalistlerin siyaset, akademi ve düşün dünyasının dışına atıldığı yıllardır. "1946 sendikaları"nın kapatılmasından Tan Matbaası ve Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi (DTCF) baskınına uzanan süreç, bu dışlama ve aynı zamanda kriminalize etme siyasetinin pratikleri olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu dönemde, bir yandan IMF, Dünya Bankası ve NATO üyelikleri

üzerinden emperyalizmle entegrasyon derinleştirilirken, bir yandan da komünizme karşı milliyetçiliğin ve dinin en etkili araç olduğunun fark edilmesiyle birlikte özellikle eğitim alanında buna uygun adımlar atılmıştır.

İkinci bölümde, Demokrat Parti iktidarıyla birlikte derinleşen antikomünizm ve emperyalizme entegrasyon, iç ve dış politikadaki gelişmeler ekseninde anlatılmaktadır. Bu dönemde içeride komünistler ve komünizm şeytanlaştırılıp paranoya derecesinde bir anti-komünizm siyasal söylemin merkezine yerleştirilirken, dış politika da ise Kore Savaşı'na asker göndermekten Bağdat Paketi'ni kurmada aktif rol oynamaya, NATO üyeliğinden Suriye'yi işgal girişimine, dış politikanın ana enstrümanı olarak antikomünizm kullanılmış, Menderes iktidarı emperyal heveslerini bunun üzerinden gerçekleştirmeye çalışmıştır.

Üçüncü bölüm, 1960'lar Türkiye'sinde ideolojiler ve bunları temsil eden akımlar siyaset sahnesinde yerini aldıktan sonra, solun yükselişine mukabil sağın reaksiyoner bir güç olarak devreye girişini, Türkiye ve Ülkücü Hareket bağlamında incelemektedir. Bu yıllarda ilk kez sosyalist bir parti Meclis'e girecek, bağımsız ve sınıf eksenli bir sendika kurulacak, öğrenci hareketi gelişecek, sol fikirler yaygınlaşacaktır. Komünizmin düzen açısından hayali bir tehdit olmaktan çıkıp gerçeklik hâlini alması bu yıllara tekabül etmektedir. Türkiye'nin bir Soğuk Savaş figürü ve Ülkücü Hareket'in bir Soğuk Savaş ideolojisi olarak ortaya çıkışı da bu dönemde söz konusu olacaktır.

Dördüncü bölümde, 1970'li yıllar ve yaşanan iç savaş ile Türkiye'nin ve Ülkücü Hareket'in bu savaştaki konumu ve stratejisi ele alınmaktadır. 1970'ler, hem sosyalist solun hem de Ecevit şahsında "ortanın solu"nun yükseldiği, buna mukabil devletin ve Ülkücü Hareket'in sola karşı şiddeti temel enstrüman hâline getirdiği, şiddetin siyasetin merkezine yerleştiği, siyasi cinayetlerin ve kitle katliamlarının sıradanlaştığı bir dönemdir. Bu yıllar aynı zamanda Türkiye kapitalizminin uluslararası kapitalizmin krizine paralel olarak krize

girdiği, kapitalist sistemin ve sermaye sınıfının hegemonya tesisinde zorlandığı yıllardır. 1977'den itibaren iktisadi ve siyasi kriz iç içe geçecek ve ülke adım adım 12 Eylül darbesine gidecektir. Hem 1960'lar hem de 1970'ler anlatılırken, hareketin ideolojik dönüşümüne, şiddet yükselip iç savaş derinleştikçe Türkçülükten “Türk-İslam sentezi”ne ve oradan da “Türk-İslam ülküsü”ne doğru yaşanan değişime ve bu değişimde belirleyici olan isimlere ayrıntılı bir şekilde yer verilmiştir.

Beşinci ve son bölümde önce 12 Eylül darbesinin, sonra da Soğuk Savaş'ın bitiminin Ülkücü Hareket üzerinde yarattığı etki, siyasetin merkezine yürüme çabası, iç mücadele ve bölünme süreçleri ele alınmaktadır. Türkeş'in ve Ülkücü Hareket'in yargılanma süreci, Türkeş'in savunması, hapislik yılları, darbe sonrası Ülkücü Hareket'ten kopan kadrolar, yeniden partileşme, Türkeş'in partiyi kontrol altına alma mücadelesi, Muhsin Yazıcıoğlu ve arkadaşlarının Türkeş'e karşı bayrak açmaları ve nihayetinde kendi partilerini kurmaları, bunun yanı sıra 1990'ların başından itibaren Ülkücü Hareket'in ve Türkeş'in Kürt sorunu üzerinden popülerleşmesi, milliyetçiliğin sıradanlaşarak yükselmesi ve medyanın, ölümüne yakın Türkeş'i ılımlı, demokrat, “bilge lider” imajına büründürmesi bu bölümün konularını oluşturmaktadır.

Sonuç kısmında ise önce Ülkücü Hareket'in Soğuk Savaş'ta üstlendiği rolün günümüz Türkiye'si üzerindeki etkisi ve devleti kurtarmanın Cumhuriyet'in yıkımıyla sonuçlanması “dinselleşme” ve “rejim değişikliği” kavramları üzerinden gösterilmeye çalışılacak, ardından da hareketin günümüz siyasetindeki konumuna dair bir değerlendirme yine “rejim değişikliği” tartışması ekseninde yapılarak çalışma nihayetlenilecektir.

BİRİNCİ BÖLÜM

1940'LAR: İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI'NDAN SOĞUK SAVAŞ'A

Türkiye'nin 1940'lı yıllarını 1945 öncesi ve sonrası şeklinde tam ortadan ikiye bölerek incelemek yanlış olmayacaktır. Türkiye 1945'e kadar, "tarafsızlık" siyaseti izlediği hâlde öyle ya da böyle etkilendiği İkinci Dünya Savaşı'nın koşulları içerisinde yaşamaktadır. Savaşın bitiminden sonra ise Soğuk Savaş'ın cephe ülkelerinden biri hâline gelecek, Soğuk Savaş ve antikomünizm Türkiye siyasetinin merkezine yerleşerek temel belirleyen olacaktır. 1946 yılına kadar Türkiye'de tek parti rejimi mevcutken, 1946'dan itibaren solun dışarıda bırakıldığı "çok partili" rejime geçilecek ve bundan dört yıl sonra da CHP iktidarının sonuna gelinecektir. 1945'e kadar Cumhuriyet'in laiklik ve aydınlanmacılık perspektifli tutumu devam edecek, 1945'ten itibaren dinin siyasal ve kamusal alana yeniden dönüşü başlayacaktır. 1945'e kadar ekonomide devletçi politikalar izlenirken, 1945 sonrası ekonomik liberalleşme yolunda adımlar atılacaktır. Türkiye ekonomisi 1945'e kadar görece kendine yeter bir durumdayken, 1945 sonrası dış yardımlarla birlikte bağımlılık ilişkileri derinleşmeye ve süreklileşmeye başlayacaktır. 1945'e kadar özellikle emperyalizmle ilişkilerde mesafeli bir tutum izlenir ve görece daha özerk bir dış politika uygulanmaya çalışılırken, 1945 sonrası emperyalizmle entegrasyonu derinleştirmeye odaklanmış ve ABD'yle sıkı müttefiklik ilişkilerine dayanan bir dış politika yürürlüğe konulacaktır. Tüm bu dönüşümün gerisinde ise Soğuk Savaş ve antikomünizm yer almaktadır.

Türkeş 1940'lı yıllarda henüz genç bir teğmendir ve Türkiye siyasal yaşamının merkezî figürlerinden biri değildir, ancak yine de siyasetin içindedir ve siyasal gelişmelerin bir parçası durumundadır. Türkeş önce 1944 Irkçılık-Turancılık davasında yargılanmış, sonra da 1948 yılında ABD'ye eğitim için gönderilen ilk subay grubunun içerisinde yer almıştır. Her iki olay da “zamanın ruhu”nu anlamak için sembolik olaylardır. Kitabın bu ilk bölümünde, önce Türkeş'in teğmenliğe uzanan serüvenine kısaca bakacak, sonra da az önce sözünü ettiğimiz olayları da kapsayacak şekilde “zamanın ruhu”nu, yani İkinci Dünya Savaşı'ndan Soğuk Savaş'a uzanan yolu ve emperyalizme entegrasyonla birlikte antikomünizmin devlet eliyle nasıl “icat edildiğini” ve siyasetin merkezine yerleştirildiğini göreceğiz.

Kıbrıs'tan Türkiye'ye

Alparslan Türkeş, 1860'lı yıllarda Kayseri'den Kıbrıs'a göçmüş bir ailenin Kıbrıs'ta doğan fertlerinin, Tuzlalı Ahmet Hamdi Bey'le Fatma Zehra Hanım'ın ilk çocuğu olarak 25 Kasım 1917'de dünyaya gelir. Doğduğunda adı “Ali Arslan”dır, ancak Ali zamanla düşer ve sadece Arslan adını kullanmaya başlar. Sonrasında Rüşdiye'deki hocasının kendisine verdiği “Alparslan” adını kullanacaktır. Türkiye'ye göçtükten sonra 1935 yılında babası İstanbul'da Fatih Nüfus İdaresi'ne başvurarak “Koyunoğlu” soyadını almak ister, ancak nüfus memuru öz Türkçe olmadığı gerekçesiyle bu soyadını beğenmez. Baba oğul bir soyadı bulmak için kafa yormaya başlar, “Altay” ve “Türkeş” arasında kararsız kalır, “Altay” soyadı daha önce çok kez alınmış olduğu için sonunda Türkeş'te karar kılar. Alparslan Türkeş adı böyle ortaya çıkar. (Kuzu, 2017: 24)

Türkeş'in doğduğu ay ve yıl “ilahî bir tesadüf” olarak, Rusya'da Ekim Devrimi'nin gerçekleştiği ve Bolşeviklerin iktidara geldiği tarihe tekabül etmektedir. Türkeş'in biyografisini yazan bir ülkücünün, doğum tarihiyle ilgili olarak, “Komünistlerin Rusya'da iktidara geldiği yıl ve ayda doğan Türkeş, yıllar geçtikten sonra Bolşevik İhtilalinin Türklerin felaketi olduğunu idrak edecek ve komünist